

GOGA

Dai Weina

Eno samo cvetenje v temi

Prevedla Katja Kolšek

Roka

Kmalu bom poražena od upanja –
nikoli uresničenega upanja
dlani, ki me nikoli ni dosegla.

Grižljaj za grižljajem sem se hranila do danes,
ko čakam kot seme, ki se bo zdaj zdaj razpočilo.
Tista roka, kot pomladni vetrič, še kar ne pride.

Po njegovi mogočni dlani
se razprostirajo žile celotnega gozda,
on je kot država, kot mogočni naziv,
božal me bo,
kot bi bila otrok,
prvi nežni pomladni popek.
Aktivni kompromis, razumevanje – skorajda
najbolj naravni način ljubezni.

Ko sem na robu obupa, se velikanska roka
iztegne proti meni,
iz podnožja divjih trav,
iz neskončnosti,
vseh nežnih dotikanj
– se podaljša proti meni,
se dotakne trepetajočih konic mojih las
in mi, na moje veliko presenečenje,
pokrije
usta!

Mali sončni zahod

Tik preden se pozna pomlad razprši,
me povabi občudovat mali sončni zahod –
ugibam, da bo videti kot najmanjša misel, ki oplazi srce,
bojim se le, da ga bo lastovka starodavnega templja odnesla
v kljunu.

Hitro se splaziva v sobo,
na strehi je odprtina,
tenka kvadratna strešna lina.
Hej, tu je košček neba, želim ti ga podariti!

Svetloba štirih zidov narašča skupaj z najino telesno toploto.
Če se gledava le sekundo dlje, se barva neba spremeni.
Rdeči plamen spere gosto modrino,
včasih kot azurno morje, včasih kot žareča lava oranžno nebo.
Ta majhni okvir slike neba,
v katerem so ujeti plavajoči oblaki,
in lastovka se zdi kot roparska ptica, ki se zaleti v starinsko
skrinjico.
Če bi v tem trenutku padla ena sama kaplja dežja, bi predrla
moje srce.

Obupano sva z golima rokama v zraku naredila teleskop,
le kdaj se bo ta mali zahod hotel spustiti v moj nebeški jašek?
Ko pogledam skozi njegov še manjši krog prstov,
skoraj pozabim, da je bilo najprej nebo modro,
morda pa sploh nikoli ni bilo.
V tistem trenutku se strešno okno ugasne,
velik črn televizijski zaslon,
nekdo je predvajal modro nebo!

Sedaj sem lahko prepričana:
nekateri ideali nikoli niso obstajali!
A nič zato, dragi!
Midva
ga bova ustvarila
od tega trenutka dalje.

Jangonški ljubimec

Tvoj um je odgovoren za vse nočne more.
Tvoje telo je odgovorno za lepe sanje.

Odpri svojo hladilno skrinjo, odpni svoj beli steznik,
razpri dva čista pljučna režnja,
kot da dviguješ žaluzije,
ritem bobna vbij v svoje črevo,
zamrzni pismo v hladilniku.

Imam enajst ljubimcev,
a moja edina ljubica je poezija.

Dragi, ki se kopaš v mehkem siru –
zate bi se pridružila celo politični stranki.

Ko se ljubiva,
ne delava nič nezakonitega.

Ko izpljuneš *Chit pa de*,
mala ptica počasi pozoba črke.

Ti pišeš mene, jaz pišem tebe.

Obrazni ščit

Večer, ko se oblak preseka. Sredi izginjajočega jezika ona
išče sledi zamaskiranega človeka,
kot bi zasledovala bežen trenutek časa, olupljenega z
jabolka-zemlje.

Tvoj resnični obraz še nikoli ni bil razkrit. Ščit, vrsta pobega.
Oči dekletca, ki se skrivajo za listi drevesa,
bodo iz tvojih živih dni izrezale najbolj ganljiv prizor
nekega dne.

Skozi insektova krila vidi pretirano okrašena stebila ščita.
Kot voda v jezeru odsevajo ovito kačo v srcu,
od dni in noči še daljši bič,
grom in strela pošiljata tvojo nežno ljubezen v globino
njenih ušes,
tam se po smrti kosti ljubkujejo,
kot ona izmenjuje poezijo v morskem dvorcu brez zvezd nad
nožem podobnimi valovi.

Stopinje, ki prekrivajo stopinje, v svetu pošteno goljufajo,
obrazni ščit – lahko hkrati skriva najbolj dobrega in najbolj
zlobnega človeka.

Bi ona morala poklekniti in očistiti zastrupljena tla,
po katerih si hodil?

Uganka se dvigne kot gledališki oder, pravi odgovori oziroma
napačno ugibanje ne bodo nikoli spustili zavese.

Oblak, ki ga je želela presekati, se izkaže za litoželezni blok,
lakoti podobna sol.

Tvoj obraz postane vse skrivnosti.
Na zadnji dan bo vstopila v žaro –
dostojanstveni obred zahvale
nerazložljivim stvarem v življenju.

Oči

Ne spati
je
kot bi imela očesi pokriti s školjkama,
kot bi nočni biseri ne želeli potemneti.
V zenicah sove so površine njenih nožnih nohtov –
kot kamni v mesečini.
Njena kljunu podobna visoka peta
drugega za drugim tepta lampijone.

Mestna tla so polna sonca, na tisoče parov oči visi visoko
nad njimi.

Odpri zadrgo domišljije.
Povleci hlače navzgor do vrha glave,
v to isto telo se vračata –
enkrat starejši enkrat mlajši jaz.
Tvoje utrujene oči čakajo, da se ponovno vrnejo v
morsko vodo
in se tam ponovno prekalijo.

Osebe v tvoji zenici,
nihče ne more namesto tebe zapreti oči.